

er vitandi um nokur virði í egna og øðrum samfeløgum. Tað hevur virði fyri einstaklingin, og sjálvsagt eisini fyri henda stovnin. Tit nýtast ikki at verða bangin fyri tí, sum kemur uttanfrá. Tit duga sjálvi at sundurgreina og taka við tí, sum tit uppliva.

— Eg kann tó viðganga, at vit mangan hava verið bangin fyri, at ikki eitt eyga fór at koma til fram-sýningar, eitt nú um tað hevur verið ókent fyri fólk her á landi. Eitt nú Ratiko, finski dansibólkurin, vóru vit ivasom um, men hann gjørdur vist eydna, tá tey framførdu fyri fullum húsum.

— Hertil skal sigast, at Norðurlandahúsið ikki hevur dyrkað ein ávisan mentunarpolitikk. Vit hava ongantíð lagt soleiðis tilrættis, at fólk kendu tað, sum komu tey higar at læra ella ganga í skúla. — Vit hava harafturimóti roynt at víðka um føroysku rammurnar við

at lata yrkislaerd fólk koma hendavegin, eitt nú ljósfólk, pallsmiðir og leikstjórar. Tað haldi eg hevur verið gagnligt fyri føroyskt leiklistaliv, og tað var eisini ætlanin.

Nú vit tosa um leiklist, so var tað ivasamt, um eitt nú Havnar Sjonleikarhús, kundi taka avbjóðingarnar, við teimum møguleikum, sum tit her hava at bjóða t.d. pall-umstøðum og leikfólki. Hvussu fer tað at ganga?

— Eg myndi mæ eitt ávíst samstarv, sum kundi komið báðum stovnum til góðar. Hugsandi er, at t. d. Havnar Sjonleikarfelag og Norðurlandahúsið gjørdur tvær sýningar árliga í felag. Soleiðis, at ein leikur varð framfórdur í Norðurlandahúsinum og ein í Sjonleikarhúsinum, sum samstarvsavtalar.

— Eitt er vist, Sjonleikarhúsið og virkseimið har verður ikki vanaligari av at Norðurlandahúsið er

komið. Norðurlandahúsið er bert nakað annað.

Her er talan um at læra hvør av øðrum — áhuga-leikarin og tann yrkislaerd.

Nógvar góðar upplivingar hava vit eisini havt í hesum samarbeiði, eitt nú sjonleikarar úr ymsum londum, men eisini høgt mettir tonlistamenn er komnir hendavegin, og hava framfórt við ungum tónlistafólki her. Høast ungu føroyingarnir eru amatørar, so er teir so dugnaligir, at teir framfóra enn betri, um teir framfóra við yrkislaerdum uttanfrá. Her hugsi eg, at nogvir føroyingar geva mæ rætt, tá heg haldi, at framurskarandi tíðarbil eru farin fram í Norðurlandahúsinum, í hesum viðfangi.

— Nú hevur tú arbeitt her í tvey ár. Hvar fer tú nú?

— Eg skal arbeiða í danska mentamálaraðnum.

— I tvey ár? — Nei, eg havi arbeitt við Norðurlandahúsinum í 11 ár, frá tí at projektið bert var ein framtíðarvón og til í dag, nú grundarlagið við virkseminum er lagt. Hetta hevur verið trupult arbeiði av og á, men tá ein arbeiði sinum hevur sæð so nógv góð projekt fara niðurfyri í Norðurlandska mentunarárbeiðinum, so er tað ein stor frøi at vita sær, at just hetta bleiv veruleiki.

— So mikið áhugaverd-ari er tað, tí føroyska mentunarlivið væntaði, at tað fór at verða tikið av raði í Norðurlandahúsinum. Eg kann personliga standa inni fyri, at føroyska mentunarlivið er við at taka raði av Norðurlandahúsinum, tí tit hava so nógv hugskot og góðar og fjølbrottar ætlanir fyri, hvat hesin stovnur skal nýtast til, sigur Steen Cold at enda.

Dagny

Útbreiða mentunarligt virksemi um oyggjarnar

— Hetta er m.a. ein spurningur, sum Hjortur Pálsson, leiðari á Norðurlandahúsinum ætlar sær at arbeiða fyri.

Hjortur Pálsson tók yvir leiðsluna í Norðurlandahúsinum í vikuni, og hóast hann ikki vil siga nakað ávíst um, hvat hann fer at gera, so heldur hann tað vera áhugavert, at endamálsgreinin fyri virkseimi í Norðurlandahúsinum, eisini nevnrð økið uttanfyri Havnina.

Nógv fólk spyrja, hvør Hjortur Pálsson er. Hann hevur ikki áður verið nevndur í norðurlandskum mentunar samstarvi, tó at hann á sin hátt hevur virkað sum deildarstjóri í íslenska útvarpinum, seinastu 13 árin, har eitt ávíst samstarv hevur verið.

Hjortur Pálsson er ættadur úr Fnjóskadal í Íslandi. Hann gekk í barnaskúlan á Akureyri, men noyðdist sum børn tá, at fara til Reykjavíkar, um víðari útbúgving skuldi fáast.

Hjortur Pálsson er cand. mag. í íslenskum máli og sögu við sergrein innan bókmentir. Hann hevur skrivað ritgerð um útflytararnar í Íslandi, sum um aldarnótið fluttu til USA. Umframt hetta, so hevur hann umsett 11 bókur til íslendskt mál og sjálvur givið út trý yrkingasøvn í tíðarskeiðinum 1972-82.

— Ungfólk undir útbúgving í Íslandi hava altíð arbeiði við síðuna av lestrinum, sigur Hjortur Pálsson. — Tað gjørdi eg eisini m.a. í trý ár arbeiði

eg sum blaðmaður og ætlaði mæ eisini útbúgving innan hetta yrkið.

Seinni broytti eg støðu og fór at lesa á Fróðskaparsetrinum í Íslandi. Tá fór eg eisini í arbeiði á útvarpinum fyri 20 árum síðan, har eg seinastu 13 árin havi verið deildarstjóri.

Hvi søkti tú starvið sum leiðari í Norðurlandahúsinum?

— Eg havi verið 13 ár í minum núverandi starvi, har eg m.a. havi havt eitt ávíst norðurlandskt samstarv við útvarpið í ymsu Norðanlondunum. Sostatt kundi eg gera mæ eina hómig av, hvat hetta starvið hevur við sær. Viðvíkjandi arbeiðsháttinum, so er hann eisini í ætt við útvarpsarbeiðið, tá tað snýr seg um at gera

skrá fyri virkseimi í stovninum. Harnæst eri eg nú 43 ár og haldi, at tað kundi verið áhugavert at royna nakað nýtt, áðrenn árinu gerast ov mong.

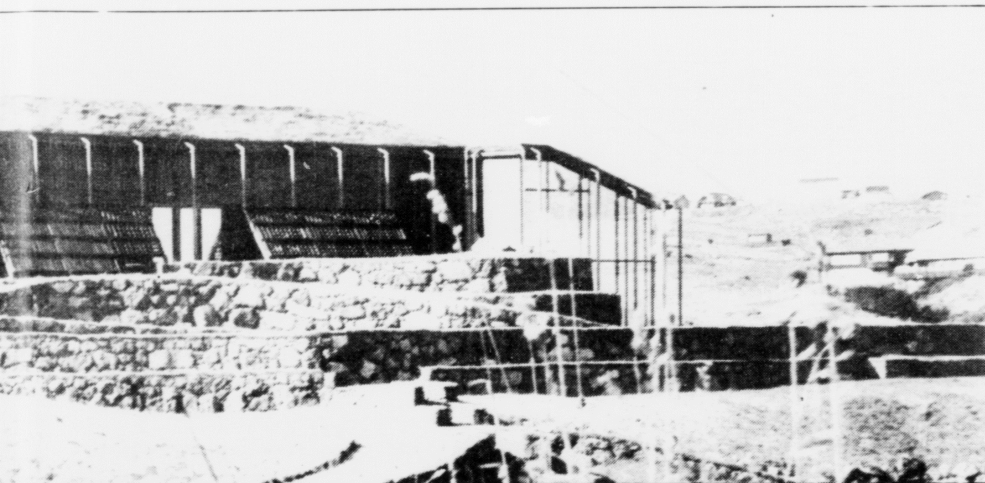
Eg havi altíð havt áhuga fyri at ferðast og at læra onnur fólkaslag at kenna. Tá føroyskt er so nær íslenskum máli, sum er eitt av áhugamálum mínum, so var tað so náttúrligt fyri meg, at ynskja at sleppa til Føroyar.

Hvørjar ætlanir hevur tú um virkseimi í Norðurlandahúsinum?

— Tað haldi eg er ov tíðliga at siga nakað um enn. Síðsti arbeiðsdagur mín í íslenska útvarpinum var 31. august, so ov lítil tí er farin enn, til at eg kann upplýsa nakað nágreiniligt her.

Hjortur Pálsson, leiðari í Norðurlandahúsinum, er cand. mag. í íslenskum máli og sögu, við sergrein innan bókmentir. Hann hevur arbeitt innan íslenska útvarpið í 20 ár, harav tey seinastu 13 árin, sum deildarstjóri.

— Eg havi lisið tey skjøl sum áseta, hvat virkseimi skal vera í stovninum, umframt at eg havi kannað, hvat er farið fram higartil.

Av sonnum kann sigast, at tað verður torført at fáa ein so sakkøn mann, sum fyrrverandi leiðaran í Norðurlandahúsinum, sum hevði innlit í byggingini, lógum, norðurlandskt mentunarligt samstarv og figgarligt innlit o.s.fr., men tað hevur kortini við sær, at eg komi til ein stovn, sum nú hevur gott grundarlag at virka út frá, og tað kann bert koma framtíðini til góðar.

Serliga áhugavert haldi

eg tað vera, um vit kundu breitt virkseimi í Norðurlandahúsinum til eisini at fevna um oyggjarnar, so ikki alt fer fram í Havn. Tað stendur m.a. í endamálsorðingini fyri stovnin, at hann skal virka fyri tiltøkum í Føroyum og at gera Føroyar kendar fyri umlæimin.

At enda sigur Hjortur Pálsson, at hann komandi tíðina fer at seta seg í samband við feløg og stovnar í Føroyum og hinum Norðurlondum, og at tað sum frálíður, betur fer at bera til at siga meira um, hvat hendir í Norðurlandahúsinum og kringlandið.

Dagny